

Tim en Taco op Terschelling

Lieke van Duin
tekeningen Harmen van Straaten

Derde druk 2012

Kwintessens | Mozaïek Junior

Voor mijn ouders

Lees meer over Tim en Taco in:

De kinderen van de binnentuin

Het nieuwe skateboard

Knikkerkampioen!

Tim en Taco redden een zeehond

Minke springt

Leeftijd 8+

Voorlezen: 7+

AVI 7

Illustraties omslag en binnenwerk Harmen van Straaten

Ontwerp omslag www.sprepress.nl (Kwintessens)/ Mirella Dijkerman (Mozaïek)

Lay-out: S-PrePress, Sabine van Winsen

Bronvermelding mottogedichtjes: Judith Herzberg: *De zee* uit *Doen en laten*, Uitgeverij Maarten Muntinga, Amsterdam 1994; Baukje Wytsma: *Tegearre uit Omke Siger is in liger*, Uitgeverij It Fryske Boek, Grou 1990.

© 2007 Kwintessens, Amersfoort

In licentie uitgegeven door Uitgeverij Mozaïek;

Mozaïek Junior is een imprint van Uitgeverij Mozaïek.

Derde druk 2012

ISBN 978 90 5788 188 6 (Kwintessens)

Meer informatie over dit boek en andere uitgaven van Kwintessens Uitgevers

vind je op www.kwintessens.nl.

bestelnummer 5191

ISBN 978 90 239 9231 8 (Mozaïek)

Meer informatie over dit boek en andere boeken van Mozaïek

vind je op www.uitgeverijmozaïek.nl.

Meer informatie over de auteur vind je op www.liekevanduin.nl

NUR 282

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enig andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

De zee

*De zee kun je horen
met je handen voor je oren,
in een kokkel,
in een mosterdpotje,
of aan zee.*

Judith Herzberg

Tegearre

*Nim myn hân
yn dyn hân
nim my mei.
Nei in lân
hiel fier fuort
fier hjir wei.*

*Wy moetsje
de wolken
de wyn
en de sinne.
O, ik wol altyd
ticht njonken dy rinne.*

Baukje Wytsma

Inhoud

Zeereis	9
Klimboom	13
Boshut	17
Ebstroom	22
Heremietkreeft	26
Gruttenpier	29
Onweersbui	31
Slotgracht	36
Juthout	41
Deltawerken	44
Bomenwave	49
Vliegtent	52
Krabbenscharen	55
Luchtspiegeling	58
Schelpenmuseum	61
Marathonlopers	65
Ruziemaken	68
Opblijven	72
Nachtwakers	76
Ontdekkingsreizigers	79
Drenkelingen	83
Helden	87
Kampvuur	89
Duikschat	92

Waddenspook	95
Ynpikkers	98
Handerop	102
Pannenkoekenfeest	105
Spookogen	109
Nawoord	111
Dank	112

Zeereis

‘Toe-oe-oet!’

‘Help! Ik schrik me rot!’ Taco duikt in elkaar, zijn handen tegen zijn oren. Hij staat naast Tim op het bovendek van de grote boot naar Terschelling. Hun jacks klapperen in de wind. Meeuwen zwieren om hen heen.

Het bovendek is de mooiste plek van het schip. Je kunt de hele haven zien. Ver beneden hen is de kade. Daar lijkt alles nu heel klein. De mensen zijn net poppetjes. En de sliert wagens met koffers en rugzakken lijkt wel een speelgoedtreintje.

Op het bovendek ben je ook het dichtst bij de sloophoorn. Als die loeit, is het alsof je een klap krijgt. Een klap van geluid. ‘We gaan!’ schreeuwt Tim.

Taco springt op en neer van opwinding. Hij geeft Tim een stomp tegen zijn schouder. Taco woont naast Tim in de stad. Ze zitten naast elkaar in de klas en voetballen in hetzelfde team. En nu gaat Taco met Tim mee kamperen. In het blauwe koepeltentje dat hij voor zijn verjaardag heeft gekregen. Veel konden ze niet meenemen. Alleen wat in hun fietstassen en rugzak paste. Zaklamp, zakmes, schep, laarzen en voetbal. Een gameboy, een schaakspel, een paar strips.

Met fiets en al gingen ze vanochtend de trein in.

Tims moeder is ook mee. Achter haar fiets heeft ze een fietskar. Daar zit Taco’s tent in. En slaapzakken en kookspullen.

De grote tent paste daar niet bij. Die is met de post verstuurd.

‘Toet-toet-toet!’ De sloophoorn doet pijn aan hun oren.

De motoren beginnen harder te ronken. Het schip begint te trillen. Wild schuimende golven duwen het schip langzaam weg van de kade. Dan varen ze statig de haven uit, de zee op.

‘Net of we naar een ander land gaan,’ schreeuwt Taco door het lawaai van de motoren heen.

‘Gaan we ook!’ schreeuwt Tim terug. ‘Een soort buitenland!’

Er is onweer voorspeld. Maar de weermannen hebben het weer eens mis. De zon schijnt en er is geen wolkje te zien. Er staat een stevige bries. De zee is vol witte schuimkopjes. Meeuwen zweven krijsend met de boot mee. Soms lijkt het of ze stilhangen in de lucht. Maar als Tim en Taco een boterham omhoog houden, duiken ze eropaf. In volle vaart pikken de meeuwen het brood uit hun handen.

Na een tijdje doemen aan de horizon lage heuvels op. Er staat een blokje tussen, als een stompje potlood. Langzaam wordt het potloodje een toren. ‘De Brandaris!’ roept Tim.

Tim is vorig jaar ook op het eiland geweest. De Brandaris is de vuurtoren, weet hij nog. Al meer dan vierhonderd jaar staat de Brandaris in het dorp bij de haven.

Ze varen de haven voorbij. ‘Ho, stop!’ roept Taco. ‘We gaan verkeerd!’

‘Het komt goed,’ zegt de moeder van Tim. ‘We kunnen niet recht op de haven af varen. Dan lopen we vast.’ Ze wijst naar een enorme zandplaat. De boot vaart er in een wijde boog omheen. ‘De Waddenzee is erg ondiep. Bij eb stroomt het water weg. Dan komt de zee hier droog te liggen. Alleen in de stroomgeulen is dan nog water. Dus moet je zorgen dat je met je boot in die geulen blijft.’

‘Maar hoe weet je nou waar die geulen zijn?’ vraagt Taco.

‘Je kan toch niet door het water heen kijken!’

‘Dat zie je aan de boeien,’ zegt Tim. ‘Kijk, daar is een groene. En daar’ – hij wijst naar de andere kant – ‘een rooie. Daar moeten we tussen blijven. Daar is het diep genoeg.’

‘Maar als het hier leegstroomt,’ zegt Taco, ‘kan je dan op de bodem van de zee lopen?’

‘Ja, dat kan,’ zegt de moeder van Tim. ‘Dat is wadlopen.

Maar het is gevaarlijk. Want voor je het weet, zit je in zo’n geul.

Die geulen zijn diep, ook bij eb. En er kan een sterke stroming in staan, die je meesleurt.'

'Tof!' roept Taco. 'Gaan wij ook wadlopen?'

'Misschien,' zegt Tims moeder. 'Het is wel zwaar. Je moet er een goede conditie voor hebben.'

‘Wij hebben een topconditie,’ zegt Taco. ‘Want wij zijn voetballers!’ Hij maakt een vuist. Met zijn andere hand knijpt hij in zijn bovenarm. ‘Kijk, spierballen!’

Oei, bijna valt Taco om. Hij kan zich nog net aan Tim vastgrijpen. Maar die wankelt ook. De vloer onder hun voeten beweegt. Langzaam schuin omhoog. En langzaam weer omlaag. Al struikelend glijden ze naar de rand van het dek. Angstig pakken ze de reling vast. Hun knokkels zijn wit, zo hard knijpen ze in het ijzer.

‘Er is hier altijd deining in dit stroomgat,’ zegt de moeder van Tim. ‘Maar nu is het wel heftig!’

Taco trekt wit weg.

‘Kijk maar naar de horizon,’ zegt Tims moeder. ‘Dan word je niet zeeziek.’

Dat helpt. Maar de horizon gaat hoog de lucht in. En daalt dan diep naar beneden.

Er glijdt van alles over het dek. Een koffiekopje rolt tegen de rand. Pats! De scherven gaan de diepte in. Een halfvol bakje patat komt aanzeilen. De patatjes vliegen overboord. Het bakje blijft met de mayonaise aan de rand plakken. Een rugzak glijdt naar de reling. ‘Hou ‘m tegen!’ schreeuwt iemand. Een meisje naast Tim zet haar voet erop. Net op tijd.

‘Help, we slaan om!’ schreeuwt Taco. Zijn ogen zijn groot en rond van angst. Zijn gezicht is spierwit.

Dan wordt de deining minder. De boot draait. Terug naar de luwte, naar de haven van Terschelling.

Taco haalt opgelucht adem. ‘Jammer,’ zegt hij. ‘Het was net zo spannend.’

Klimboom

Op de kade van West-Terschelling is het druk. Vlaggen klapperen in de wind. Hekken gaan open. Bagagekarretjes rijden af en aan. Mensen zwaaien, roepen en zingen. Ze omhelzen vrienden die van de boot komen. Ze sjouwen met rugzakken.

Taco fietst de boot af, achter Tim en zijn moeder aan. Tims moeder roept iets over haar schouder, maar Taco verstaat het niet. Hij kijkt zijn ogen uit. Vrolijke boel is het hier. En wat een grote netten hangen er in die boten! Maar waar zijn Tim en zijn moeder? Hij schrikt. ‘Tim!’ schreeuwt hij. ‘Tim-z’n-moeder, waar zijn jullie?’

Gelukkig, daar staan ze. ‘Nu bij elkaar blijven!’ zegt de moeder van Tim.

Even later rijden ze door de duinen. Achter elkaar, want het fietspad is smal. Een straffe wind blaast in hun rug. Schelpen knerpen onder hun banden. Tegenliggers rinkelen met fietsbellen.

‘Ik ga vanzelf!’ gilt Taco. Hij haalt diep adem. Wat veel lucht is er hier. En wat prikkelt die lucht lekker in je neus. Het ruikt naar zee en zout en zand.

Tim, die voor hem uit fietst, roept iets terug. Maar zijn stem waait weg in de wind.

De camping is klein. Er staan alleen tenten. Geen caravans, geen auto’s.

Verbaasd kijkt Taco om zich heen. Geen zwembad, geen kampwinkel, geen kantine. Geen tafelvoetbal, geen fruitautomaten. Geen televisie, geen computerspelletjes... Alleen een paar waterkraantjes. En wc-hokjes.

De boot vond hij spannend, en het fietsen ook, maar hier... ‘Saai!’ zegt hij teleurgesteld. ‘Er is hier niks te doen!’

‘Je mag best morgen of overmorgen al naar huis, hoor,’ zegt Tims moeder, ‘als je je verveelt. Maar laten we het eerst maar eens aankijken.’

‘Oké,’ zegt Taco. ‘Want heel misschien vind ik het hier toch wel leuk.’

‘Tim,’ roept hij, ‘heb je hier geen...’

Maar Tim is er al vandoor. ‘Taco, hallo, hier ben ik!’ roept hij. Taco kijkt om zich heen. De stem van Tim komt uit een grote klimboom met veel dikke kale takken. De boom hangt vol visnetten en scheepstouwen. Fel groen, blauw, wit en oranje. Net reusachtige hangmatten.

‘Te gek!’ roept hij. In een mum van tijd zit hij ook in de boom. Op de tak bij Tim.

Tim houdt een dik touw vast. Hij gaat op de knoop onder aan het touw zitten. Hij zet af en zwaait naar een andere tak.

Dan zwiept hij het touw terug naar Taco.

Taco grijpt net mis. ‘Harder gooien!’ roept hij. Nu krijgt hij het touw wel te pakken. Taco zwaait naar de overkant. Lenig als een eekhoorn springt hij eraf.

‘Tof!’ roept hij. ‘Ik ga nog een keer!’

‘Au! Wie doet dat! Idioot!’ Taco voelt iets hard tegen zijn hoofd. Beneden hem staan een jongen en een meisje. Ze gooien dennenappels naar hem.

‘Wie zegt dat jij in onze klimboom mag?’ vraagt de jongen. Hij is groot, al wel twaalf, en heeft blond stekelhaar.

‘Hé Dirk,’ roept Tim. ‘Stop, niet gooien.’ Tim kent Dirk en zijn zus Floor van vorig jaar. ‘Dat is Taco, mijn vriend. Die hoort bij ons.’

‘Hé, Timmie, ben jij het? Gaaf, man, gaan we weer voetballen!’

‘Ja, dan doet Taco ook mee. Hij zit bij mij op voetbal.’

‘Dan is het goed,’ zegt Floor. Ze heeft net zo’n vlassige jongenskop als vorig jaar, ziet Tim. Maar tot zijn verbazing is ze nu bijna net zo lang als haar broer.

‘Hebben jullie al een team?’

‘Nee, d’r is bijna niemand meer van vorig jaar. Die zijn alweer naar huis. Maar we hebben wel wat anders.’

‘Wat dan?’

‘Ssst!’ Dirk kijkt om zich heen en gaat zachtjes praten. ‘Kom naar beneden,’ wenkt hij. ‘De anderen mogen het niet weten.’ Tim en Taco springen uit de boom. Ze gaan dicht bij Dirk staan. Misschien valt hier toch wel wat te beleven, denkt Taco.

‘We hebben een hut,’ zegt Dirk zacht, ‘Floor en ik.’

Floor kijkt boos. ‘Kan je je mond weer niet houden? Ik dacht dat-ie geheim was.’

‘Tim mag meedoen,’ zegt Dirk. ‘En die andere jongen hoort bij hem.’

‘Taco heet ik,’ zegt Taco en legt zijn arm om Tims schouders.

‘En ik verklap niks. Erewoord.’ Hij glimlacht lief naar Floor.

‘Je hoeft heus niet zo bijdehand te doen, hoor, Taco,’ zegt Floor.

‘Je bent nog maar een ukkie.’

‘Kijk jij maar uit, opschepper,’ zegt Taco. Hij gaat uitdagend voor haar staan, al is ze een half hoofd groter. ‘Ik leg je zo op de grond.’